

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

EGYRE KÖZELEBBI

Mentségemre szolgálhatna talán,
hogy sohasem távolodtam el
attól, amit költészetként szerettem volna látni,
így húzva határt
fel sem tételezhető eseményeknek,
egy hosszan sziporkázó délutáni hóésésnek,
amelyet az este követett,
zajos gyerekcsapatok a teljesen kihalt utcán,
s én egyedül, rajzok fölé hajolva
igyekeztem elérni lényedet
a fagytól fokozatosan ibolyaszínűre váló
hó felett, hó alatt,
néhány nyomból találni ki
kétségtelen veszteted,
amikor a major vadgesztenyefái közt
utolsókat cserregtek a szárkák,
s az istállók betlehemi mécsvilága elkeveredett
a messzeségben kigyúló fényfoltokkal:
addig vagy négy-öt órányi út, gyalogosan,
töretlen úton, fokozatosan kimelegedve,
ami ugyanakkor a csalódást is jelentheti —
a világosság kihuny, tovahalad,
bandukolva a mindig egy és egyre közelebbi
éjszaka felé,
mint tollhegy a papíron.

DÉL TÁJBAN

Mindig más az, amit a sarkos falak
 lehelnek magukból,
 pedig szavakat szeretnénk hallani,
 ha elharapott szavait is a hulló vakolatnak,
 azt a megéledő költészetet,
 amelyre ajkunk újra mozogni kezd.
 Bár végül nem történik semmi,
 fátyla sem öltögeti a szél zászlaját annak,
 akivel évszázadok óta találkozni vágyunk...
 szeméből tanulni gyöngédséget...
 ruhadarabjaiból igazságot...
 és hogy cipője kopogása mondja el
 mostani szerelmünk feledhetetlen nyelvét,
 ahogy átmegyünk ezen az utcán, dél tájban,
 s árnyékunk merőlegesen zuhan a kövezetre.

MÉG VÁR RÁNK VALAMI

Este a fiú elutazik —
 vadlúdágógással jön ránk a vonat
 erre a mellékvágányra, amelyet
 magunknak találtunk ki.
 De elveszve a sötétben,
 megfellebbezhetetlen ítéletünkben,
 még sokáig várakozunk:
 a nap véretől piroslik a látóhatár,
 a téli esték és a nyári esték
 elvászott hangulata —
 hangulat... és közben csupán
 a sugarak nyilaznak át
 lábunk között;
 még vár ránk valami,
 alig hosszabb egy szusszantásnál,
 alig derengőbb az éjszaka fényét megbontó
 tekintetednél, amikor feljön a hajnalcsillag.

AKÁR A SORSUNKAT

Hogy lámpát gyújtottunk a gerendás házban,
csak a mennyezet fehérsége
öntötte el arcunk.

Odakinn vihar készülődött,
villámok fénye cibálta az ólommá alvadt
lombokat.

Messze a kertek hömpölyögtek, gazdátlanul,
kidőlt palánk nyikorgott:
az ég leroskadt a földre . . .
valamivel megtelt a lelkünk —
vállaltunk mindent, akár a sorsunkat,
befröcskölve a kétségbeesés záporától.